

Den 17 december 1999 inkom ett klagomål till kommissionen (COMP/37.7.754) i vilket denna lagstiftning ifrågasätts, i synnerhet med hänsyn till etableringsfriheten (artikel 43 EG).

Efter att kommissionen väckt talan, fastslog EG-domstolen år 1987 att lagstiftningen i fråga var förenlig med etableringsfriheten, eftersom den inte ansågs vara diskriminerande. Emellertid prövade inte domstolen om den uppfyllde proportionalitetsprincipens krav eller inte (dom av den 12 februari 1987 i mål 221/85, kommissionen mot Belgien, REG 1987, s. 719).

Domstolen fastslog emellertid år 1995 (dom av den 30 november 1995 i mål C-55/94, Gebhard, REG 1995, s. I-4186) att alla nationella bestämmelser, även om de tillämpas utan åtskillnad på samtliga gemenskapsmedborgare så som fallet är med den berörda belgiska lagstiftningen, men som kan hindra eller göra det mindre attraktivt att starta och utöva ett yrke för en medborgare i en annan medlemsstat, kan vara oförenliga med artikel 43 EG om de inte motiveras av tvingande skäl av allmänt intresse eller uppfyller proportionalitetsprincipens krav.

Hur avser kommissionen att tillämpa denna nya rättspraxis, enligt vilken det ansetts finnas fog för den ståndpunkt som kommissionen intog redan för åtta år sedan? Kommer kommissionen att kontrollera att bestämmelserna i fråga är förenliga med proportionalitetsprincipen, vilket domstolen vägrade göra år 1987, då den ansåg att reglerna om kontroll av laboratorier för klinisk biologi hittills skiljer sig alltför mycket åt mellan gemenskapens medlemsstater?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(10 maj 2000)

Som frågeställaren påpekar har domstolens rättspraxis rörande etableringsfriheten ändrats.

Dessutom är det åsyftade besvärösförfarandet i vissa avseenden nytt jämfört med det förfarande som ledde fram till domstolens dom av den 12 februari 1987. Kommissionen kommer följaktligen att noggrant undersöka den belgiska lagstiftningen om laboratorier för medicinska analyser.

(2000/C 374 E/223)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0946/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(29 mars 2000)

Ämne: Återställande av kulturföremål som stulits eller olagligt förts ut

FN har lagt fram en ny konvention om återställande av stulna kulturföremål i vilken det föreskrivs att berörda parter i sådana fall skall förhandla med varandra.

1. Har kommissionen gett sitt stöd för denna konvention?
2. Har kommissionen föreslagit att medlemsstaterna skall skriva under konventionen?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(12 maj 2000)

Såvitt kommissionen känner till finns det inom Förenta nationerna inga planer på att anta en ny konvention om återlämnande av stulna kulturföremål, eftersom området redan regleras i Unidroit-konventionen (från 1995) om stulna eller olagligt exporterade kulturföremål. Kommissionen deltog som observatör då konventionen utarbetades.

Kommissionen delar den generella målsättningen att bekämpa otillåten handel med kulturföremål, vilket är målsättningen med Unidroit-konventionen. Med tanke på gemenskapens befogenheter med stöd av gällande gemenskapsrätt har den dock ännu inte uttryckt sitt stöd för konventionen genom att föreslå att medlemsstaterna skall underteckna den.

På EES-nivå föreskrivs, vilket kommissionen erinrar om, i parlamentets och rådets direktiv 96/100/EG av den 17 februari 1997 om ändring av bilagan till direktiv 93/7/EEG om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium⁽¹⁾ de metoder och det förfarande för återlämnande, som gäller mellan EES-avtalets parter, då det handlar om kulturföremål som olagligen förts ut från någon parts territorium. Direktivet är ett komplement till processen med den inre marknadens fullbordande och har som mål att tillhandahålla medel, utöver gränskontrollerna, för att skydda kulturföremål på ett lämpligt sätt.

Gemenskapsrätten beaktas i Unidroit-konventionen, där det i artikel 13 stadgas: "De konventionsstater som är medlemmar i organisationer för ekonomisk integration eller regionala organ kan anmäla att de i sina inbördes relationer ämnar tillämpa de interna reglerna för dessa organisationer eller organ, och att de därför inte staterna emellan ämnar tillämpa bestämmelserna i denna konvention när konventionens tillämpningsområde sammanfaller med reglerna i fråga."

Två av de fem medlemsstater som undertecknat konventionen har gjort en sådan deklaration, nämligen Nederländerna i samband med undertecknandet och Finland, som redan har ratificerat konventionen, i samband med att ratifikationsinstrumentet deponerades. Övriga medlemsstater som nu har undertecknat konventionen är Frankrike, Portugal och Italien. Den senare medlemsstaten har redan deponerat sitt ratifikationsinstrument och följaktligen blivit part i konventionen.

⁽¹⁾ EGT L 60, 1.3.1997.

(2000/C 374 E/224)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0950/00
från Per Stenmarck (PPE-DE) till kommissionen

(29 mars 2000)

Ämne: Transeuropeiska nätverk

Vid Europeiska rådets möte i Essen 1994 antogs ett antal prioriterade TEN-projekt. Ett av dessa fjorton projekt var den för infrastrukturen i Norden viktiga utbyggnaden av den så kallade "Nordiska triangeln". I uppföljningen som gjorts av kommissionen beträffande dessa TEN-projekt konstateras att Sverige inte fullgör sina åtaganden. Det påverkar bl a de nödvändiga kapacitetsförstärkningarna av E6:an och E4:an — för att nu inte nämna den för landets export och import så viktiga delen E6 Malmö-Trelleborg. Vad avser kommissionen göra åt den svenska försummelsen och fördröjningen av att genomföra dessa åtaganden som för Sverige och för Europa är så angelägna infrastrukturprojekt?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(28 april 2000)

Under 1998 och 1999 har kommissionen offentliggjort två uppföljningsrapporter⁽¹⁾ som rör framsteg och status vad gäller de 14 särskilda projekt som identifierades vid Europeiska rådet i Essen i december 1994. I båda rapporterna anges att tre projekt nästan är slutförda, sex andra kommer att slutföras omkring 2005 och fem kommer att slutföras betydligt senare än 2005.

Det projekt som kallas den nordiska triangeln, vilket omfattar de delar av E4 och E6 som ledamoten nämner, tillhör de fem projekten i den sistnämnda gruppen. Den nordiska triangelns särskilda karaktär — en multimodal korridor med ett stort antal underprojekt — gör det mycket svårt att fastställa en övergripande tids- och finansieringsplan. Förhandlingar om denna fråga pågår mellan kommissionen och de finska och svenska myndigheterna.

Genomförandet av projekt som rör transportinfrastruktur tillhör i enlighet med subsidiaritetsprincipen huvudsakligen medlemsstaternas samt de regionala och lokala organens ansvarsområde. Därför kan inte kommissionen ålägga medlemsstater att genomföra något särskilt projekt avseende infrastruktur. Kommissionen kan emellertid uppmantra medlemsstaterna till att genomföra ett projekt genom att erbjuda